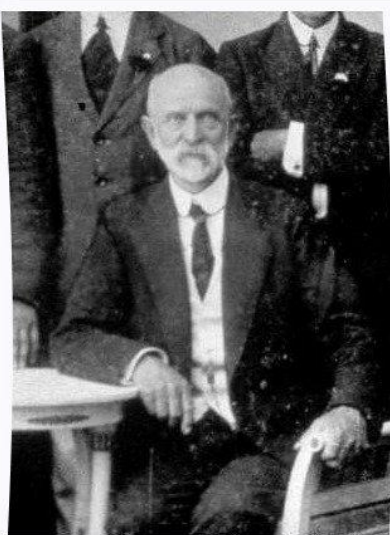

Ο ιδρυτής της Σχολής: Dr. John Henry House

Humans of AFS

Ο Dr. John Henry House μένει ακόμη εδώ. Το πνεύμα του, οι φιλοδοξίες του, το όραμά του, η αγάπη για τον συνάνθρωπο και το ακόρεστο αίσθημα της προσφοράς και της εκπαίδευσης βρίσκονται σε κάθε σπιθαμή χώματος και κάτω από κάθε πέτρα της Αμερικανικής Γεωργικής Σχολής. Η εμβληματική και τόσο χαρισματική προσωπικότητά του συνετέλεσε αποφασιστικά όχι μόνο στη δημιουργία της Σχολής, αλλά και στην καθιέρωσή της στην ευρύτερη περιοχή ως ένα από τα καλύτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα.

«Ήταν άνθρωπος της ειρήνης, της δημιουργίας και της διδασκαλίας. Μιλούσε πάντοτε αστεεινόμενος για το παρελθόν και ανάμεσα στους φίλους του υπήρχαν Μητροπολίτες και ιερείς της Ορθόδοξης εκκλησίας, ρωμαιοκαθολικοί και μουσουλμάνοι», έχουν πει για τον Dr. John Henry House άνθρωποι που τον γνώρισαν προσωπικά.

Γεννήθηκε την Πέμπτη 29 Μαΐου 1845 στην μικρή πόλη Painesville, η οποία βρίσκεται στο βορειοανατολικό Ohio. Το 1868 αποφοίτησε από το Western Reserve University και το 1871 πήρε το πτυχίο της Θεολογίας από το Union Theological Seminary. Ένα χρόνο αργότερα και συγκεκριμένα στις 27 Σεπτεμβρίου, σε ηλικία 27 ετών, παντρεύτηκε την κατά πέντε χρόνια νεότερή του, Susan Adeline Beers. Ήταν ακόμη νεόνυμφοι όταν εγκατέλειψαν τις ΗΠΑ και ήρθαν στα Βαλκάνια στο πλαίσιο

ιεραποστολής.

Ο Dr. John Henry House και η σύζυγός του εγκαταστάθηκαν στη Θεσσαλονίκη το 1902 από τη Βουλγαρία όπου είχαν υπηρετήσει ως ιεραπόστολοι για 30 χρόνια. Πίστευε ακράδαντα στην αξία της χειρωνακτικής εργασίας, πρέσβευε ότι η δουλειά είναι προσευχή. Ο ίδιος δεν έμενε άπραγος στιγμή, πότε έχτιζε, πότε καλλιεργούσε, γενικά έκανε οτιδήποτε χρειαζόταν για να βοηθήσει τη γεμάτη φτώχεια περιοχή των Βαλκανίων.

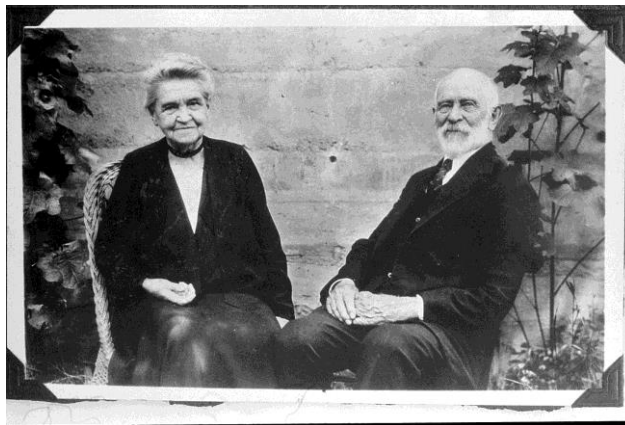
Ήταν 65 ετών όταν βρήκε το χώρο στη Μακεδονία για να ιδρύσει τη Γεωργική Σχολή των ονείρων του. Η Κονγκρεσιοναλιστική Εκκλησία δεν στήριξε την προσπάθειά του. Έτσι παραιτήθηκε από τη θέση του. Και ξεκίνησε μία νέα ζωή, η οποία επικεντρωνόταν σε ένα σχολείο με δέκα παιδιά που είχαν σωθεί από τη σφαγή στο Μοναστήρι. Βρήκε εθελοντές δασκάλους: έναν οικοδόμο, ένα μαραγκό, ένα ράφτη και έναν υποδηματοποιό που ήταν πρόθυμοι να διδάξουν ο καθένας την τέχνη του με αντάλλαγμα να τους μάθει τα της ιεροσύνης. Έμεναν όλοι μαζί σε μία καλύβα.

Ο Dr. House δεν αμφισβήτησε ποτέ το αποτέλεσμα του εγχειρήματός του, αλλά συχνά έπρεπε να πείθει τους άλλους. Οι δάσκαλοι που έχουν διαμορφωμένες ιδέες πάνω στην εκπαίδευση δεν είναι πάντα εύκολο να επηρεαστούν καθώς ούτε ο Dr. House δεν γνώριζε πόσο το βότσαλο της πίστης του θα τάραζε τα νερά. Ήταν πεπεισμένος ότι αν βελτιωνόταν οι υλικές συνθήκες της ζωής των βαλκάνιων αγροτών, η αλλαγή αυτή προς το καλύτερο θα συνέβαλλε στη διατήρηση της ειρήνης στην περιοχή.

Το ζεύγος House απέκτησε επτά παιδιά, εγγόνια και πρόλαβε να δει και δισέγγονα. Καθώς τα παιδιά μεγάλωναν, το ένα μετά το άλλο επέστρεφαν στις ΗΠΑ για τις ανάγκες των σπουδών τους, με αποτέλεσμα η οικογένεια να είναι σχεδόν πάντα χωρισμένη. Μόνο τρεις φορές κατέστη δυνατό να βρεθούν στον ίδιο χώρο οι γονείς με όλα τα παιδιά τους.

Ακόμη και σε προχωρημένη ηλικία δεν υπήρξε ποτέ οκνός, εργαζόταν πάντοτε χειρωνακτικά, περιφερόταν στη Σχολή - όπως έπρεπε- ακόμη κι αν ήταν ακατάλληλα ντυμένος, φορώντας κοστούμι και γιλέκο κι έχοντας κρεμασμένο το χρυσό «κλειδί» Φι Βήτα Κάπα (ένα βραβείο το οποίο έπαιρναν οι αριστούχοι φοιτητές κατά την τελετή αποφοίτησης), λευκό κολάρο και μαλακό καπέλο, ενώ μπόλιαζε δέντρα, πριόνιζε ξύλα ή έδειχνε τις χρήσεις ενός σύγχρονου αρότρου. «Έφυγε» πλήρης ημερών στις 19 Απριλίου 1936, αφήνοντας πίσω του μία τεράστια παρακαταθήκη και έχοντας «σφραγίσει» για πάντα την πορεία της Αμερικανικής Γεωργικής Σχολής.

Άγγελος Αγγελίδης

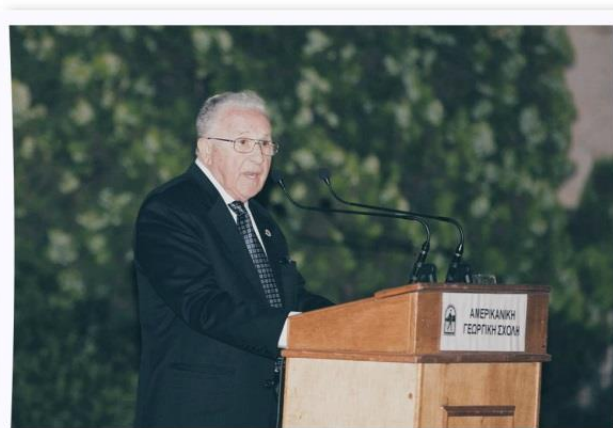
Με τη σύζυγό του Susan Adeline Beers

Δωρητής: Δημήτρης Βλάχος (Τάξη του 1954)

«Αγαπητά μου παιδιά σήμερα αποφοιτώ ξανά και εγώ μαζί σας, κάνοντας πραγματικότητα το όνειρό μου από το 1954: μια μέρα να επιστρέψω και να προσφέρω πίσω όσα απλόχερα μου δόθηκαν».

Έτσι ξεκίνησε την ομιλία του ο απόφοιτος της Σχολής κ. Δημήτρης Βλάχος όταν, πριν μερικά χρόνια, κλήθηκε να παραστεί στην Τελετή Αποφοίτησης του Δευτεροβάθμιου Προγράμματος. Πρόσφατα ο κ. Βλάχος απέκτησε και άλλη ιδιότητα, αυτή του δωρητή. Μαζί με τη γυναίκα του Λυδία, προσέφερε μια γενναιόδωρη δωρεά για τη διαμόρφωση του περιβάλλοντα χώρου της εκκλησίας της Σχολής και συνεχίζει να συνεισφέρει στην εκπαιδευτική αποστολή του ιδρύματος με ποικίλους τρόπους.

Ο κ. Βλάχος ήρθε στη Σχολή από το Βελβεντό, ένα μικρό χωριό κοντά στην Κοζάνη, το 1950. Τέσσερα χρόνια αργότερα, αποφοίτησε μαζί με άλλους 4 μαθητές – ένας εκ των οποίων ήταν ο κ. Παντελής Παντελιάδης, επιτυχημένος επιχειρηματίας και έφορος της Σχολής επί σειρά ετών.

Humans of AFS

Όσο ήταν μαθητής, εργαζόταν ως βοηθός σε διάφορα μαγαζιά της πόλης, ενώ – με τη βοήθεια των καθηγητών του – έγραφε σε διάφορα εκπαιδευτικά ιδρύματα της Αμερικής προσπαθώντας να βρει ευκαιρίες σπουδών. Κατάφερε να γίνει δεκτός σε Κολέγιο του Τέξας με υποτροφία του Ιδρύματος Fulbright για ένα χρόνο. Μέσα σε αυτό το χρόνο βελτίωσε τα αγγλικά του και εξασφάλισε υποτροφία από το Arizona State University (ASU) για σπουδές στη γεωπονία με ειδίκευση στη φυτική παραγωγή. Αλλά δε σταμάτησε εκεί. Παράλληλα, βρήκε δουλειά σε ένα βοτανικό κήπο της ερήμου και κατάφερε να καλύψει τα έξοδα για το οικοτροφείο και τη σίτισή του.

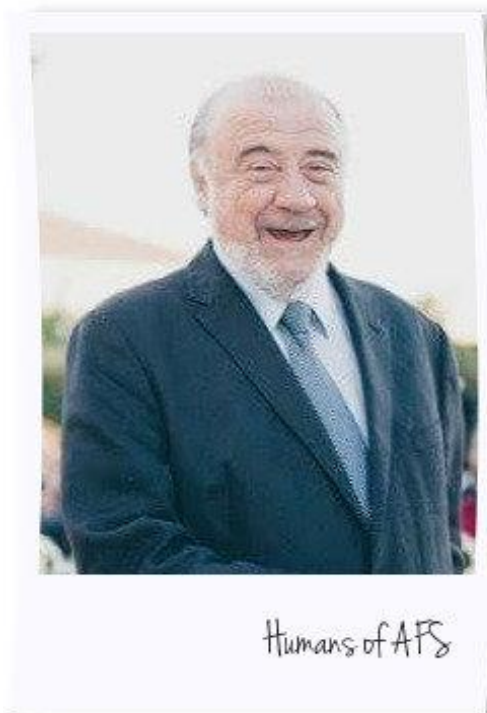
Αποφοίτησε από το ASU με πτυχίο στη γεωπονία και τις γλώσσες. Τα επόμενα 7 χρόνια τον βρίσκουν να ασχολείται με την ηλεκτρονική και τα επόμενα 7 να εργάζεται ως καθηγητής γεωπονίας και ισπανικών. Με τα χρήματα που μάζεψε αγόρασε γη στην Αριζόνα, ξεκίνησε τη δική του επιχείρηση αρχιτεκτονικής τοπίου και σήμερα – μαζί με το γιο του – προμηθεύουν τα προϊόντα τους σε μεγάλα καταστήματα της νοτιο-δυτικής Αμερικής.

Ο κ. Βλάχος αναπολεί τα χρόνια στη Σχολή ως τα χρόνια του προσωπικού του παραδείσου. Ο ίδιος λέει ότι αυτό το σχολείο διαφέρει από όλα τα άλλα. Οι μαθητές του αποκτούν γερές βάσεις στην επιστήμη, την τεχνολογία και την πρακτική εξάσκηση. Αλλά κυρίως, μαθαίνουν να εκτιμούν τη γη και να σέβονται το συνάνθρωπό τους. Η πορεία του είχε πολλές προκλήσεις και απαιτούσε σκληρή δουλειά. Δε τη φοβήθηκε ποτέ, όμως, γιατί αυτό του έμαθε η Σχολή.

Στο τέλος του ταξιδιού του από το Βελβεντό στην Αριζόνα, νιώθει ότι έχει κερδίσει πολλά. Το σημαντικότερο όλων, εμπειρίες. Αυτό λέει και στους γιους του σήμερα, ότι το μόνο που μπορεί να τους υποσχεθεί είναι εμπειρίες. Σε αυτές, ο καθένας προσθέτει την προσωπική του αξία. Για τον ίδιο, η διαχρονική του αξία παραμένει η Αμερικανική Γεωργική Σχολή.

Αθηνά Περιστεροπούλου

Πρώην Υπάλληλος της Σχολής: Τάσος Αποστολίδης

Για 36 ολόκληρα χρόνια ο Τάσος Αποστολίδης χρωμάτισε με την πληθωρική και εμβληματική του προσωπικότητα τις αίθουσες, τα γραφεία, τους καταπράσινους δρόμους αλλά και τις αναμνήσεις των ανθρώπων που συνεργάστηκαν μαζί του στη Σχολή. Από το 1979 έως το 2015 που συνταξιοδοτήθηκε αναμφισβήτητα άφησε έντονο το στίγμα του στην ιστορία του ιδρύματος.

Αντιπρόεδρος, Διευθυντής Δευτεροβάθμιων Προγραμμάτων, αλλά και επιτυχημένος σεναριογράφος 40 βιβλίων (κόμικς τα περισσότερα), χαρισματικός στην επικοινωνία, με αστείρευτο χιούμορ και διάθεση για προσφορά στη Σχολή αλλά και τον ευρύτερο χώρο των γραμμάτων και των τεχνών.

Η επίδραση της Σχολής στην προσωπικότητά του όπως παραδέχεται και ο ίδιος ήταν πολύπλευρη και πολυσχιδής: «Το να ζεις σε ένα τέτοιο περιβάλλον και να κάνεις εκπαίδευση σε βοηθάει να αναπτυχθείς και ως επιστήμονας και ως άνθρωπος. Κι επειδή κι οι δάσκαλοι μαθαίνουν, το μεγαλύτερο μάθημα που πήρα από τη Σχολή είναι ότι εισπράττεις ό,τι δίνεις. Είτε έργο λέγεται αυτό, είτε αγάπη, είτε σεβασμός, είτε αφοσίωση!...»

Οι αναμνήσεις του από τη Σχολή είναι τόσες που θα μπορούσαν να αποτελέσουν υλικό για ένα ακόμη βιβλίο, όμως με ιδιαίτερη συγκίνηση αναπολεί την επίσκεψη του προσωπικού του φίλου και πασίγνωστου μουσικοσυνθέτη Μίκη Θεοδωράκη το χειμώνα του 1992. Θυμάται τον Μίκη να δακρύζει από έκπληξη και συγκίνηση καθώς οι μαθητές τον υποδέχονταν στο κεφαλόσκαλο του Princeton τραγουδώντας "Στο περιγιάλι το κρυφό κι άσπρο σαν περιστέρι..." ενώ ταυτόχρονα ομάδες καθηγητών και εργαζομένων έβγαιναν σιγοτραγουδώντας και αυτοί από όλα τα γύρω δρομάκια και κατευθύνονταν αργά προς τη σκάλα.

Ο κος Αποστολίδης σταματά σε δεκάδες συναδέλφους που συνάντησε και συνεργάστηκε όλα αυτά τα δημιουργικά χρόνια, αλλά δεν ξεχνά τον Κώστα Πασχαλούδη, προϊστάμενο του τμήματος συντήρησης, που είναι αυτός που με την ηρεμία και την ευγένειά του, του έδειξε τον πιο αποτελεσματικό δρόμο δημιουργίας: την ψυχραιμία και την αισιοδοξία. Με χαμόγελο όμως διηγείται και τη συγκατοίκησή του επί σειρά ετών στο ίδιο γραφείο με τη φιλόλογο Βούλη Προύσαλη που όπως τονίζει του έμαθε τη χαρά του εθελοντισμού, την αληθινή φιλαλληλία και κυρίως το σεβασμό προς όλους εκείνους που πέρασαν και προσέφεραν πριν από μας, στη Σχολή. Τον Λίτσα το διευθυντή, τον Ανδρέου το γεωπόνο, τον κυρ-Γιώργο τον κηπουρό και τόσους άλλους!...

Για τον Τάσο Αποστολίδη είναι πάρα πολλά αυτά που κάνουν την Αμερικανική Γεωργική σχολή να ξεχωρίζει, αλλά μετά από 36 χρόνια, και με το γέλιο του να ηχεί ακόμη στους διαδρόμους του James Hall, μας υπενθυμίζει πως πάνω απ' όλα η Σχολή μας διδάσκει πώς να γίνουμε όλοι, μαθητές, δάσκαλοι και εργαζόμενοι καλύτεροι άνθρωποι.

Με τον Πρόεδρο της Σχολής, Δρα Πάνο Κανέλλη

Έλλη Κωνσταντίνου

Υπάλληλος της Σχολής: Στέργιος Καμπούρης

Humans of AFS

Πάντα χαμογελαστός και ευδιάθετος, ο κος Στέργιος Καμπούρης εδώ και 18 χρόνια διδάσκει το μάθημα της πρακτικής άσκησης στους μαθητές του Δευτεροβάθμιου Προγράμματος της Σχολής, ενώ πριν λίγα χρόνια έγινε και υπεύθυνος περιβαλλοντικών προγραμμάτων στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση.

Στη Σχολή ήρθε ως μαθητής του Επαγγελματικού Λυκείου, έπειτα από προτροπή μιας καθηγήτριάς του στο Γυμνάσιο. Αποφοιτώντας, συνέχισε στη Σχολή ως υπάλληλος αφού όπως λέει ο ίδιος «ήταν κάτι αναπόφευκτο». Η επαφή με τη φύση και το περιβάλλον της Σχολής τον κέρδισαν και δεν θέλησε ποτέ να φύγει. Τώρα έχει την ευκαιρία να διδάξει στους μαθητές τις γνώσεις και την εμπειρία που κέρδισε ο ίδιος ως μαθητής.

Η Σχολή έχει παίξει καθοριστικό ρόλο στη ζωή του και τον έχει επηρεάσει σε πολλούς τομείς, τόσο επαγγελματικά όσο και προσωπικά. Έμαθε να αγαπά τη φύση, να δουλεύει μεθοδικά, να συνεργάζεται και να προσφέρει με ανιδιοτέλεια.

Οι αναμνήσεις του προέρχονται κυρίως από την οικοτροφιακή ζωή και τους συμμαθητές του, με τους οποίους συνεχίζει να είναι φίλος. Συγκεκριμένα θυμάται με νοσταλγία την εκδρομή που έκαναν κάθε χρόνο στο Χορτιάτη, το πρώτο Σαββατοκύριακο κάθε σχολικής χρονιάς, για να γνωριστούν καλύτερα οι παλαιοί με τους καινούριους μαθητές και καθηγητές.

Η αγάπη και η προσφορά του στη Σχολή αποτελούν παράδειγμα και αναγνωρίστηκαν από τον Πρόεδρο και τους συναδέλφους του, με το βραβείο «Υπάλληλος της Χρονιάς» για το 2017.

Ζωή Βέργου

Απόφοιτη ΑΓΣ: Ελένη Γκίνη (τάξη του 2017)

Η Ελένη Γκίνη ανήκει στους επιτυχημένους αποφοίτους της πρόσφατης ιστορίας της Σχολής. Μεγαλωμένη στη Θεσσαλονίκη, αποφάσισε να παρακολουθήσει το Γενικό Λύκειο όταν έλαβε πλήρη υποτροφία από το θεσμό Υποτροφιών Προέδρου και να μείνει μέσα στη Σχολή με στόχο να φύγει για σπουδές στην Αμερική. Εδώ και ένα χρόνο ζει στις ΗΠΑ όπου σπουδάζει Νευροεπιστήμη στο Brown University με πλήρη υποτροφία, ενώ παράλληλα εργάζεται και στο Γραφείο Ανάπτυξης Πόρων του πανεπιστημίου κερδίζοντας γνώσεις και εμπειρία. Εμείς την πετύχαμε στο campus της Σχολής και μας μίλησε λίγο για την εμπειρία της ως μαθήτρια της Αμερικανικής Γεωργικής Σχολής.

Το γεγονός ότι ζούσε μέσα στη Σχολή της έχει προσφέρει πολλά. Ως μαθήτρια δεν ήταν σε θέση να τα συνειδητοποιήσει μέχρι τη μέρα που χρειάστηκε να εγκαταλείψει το «σπίτι» της, όπως αποκαλεί τη Σχολή, και να ενηλικιωθεί. Οι συζητήσεις με τους καθηγητές της, η συγκατοίκηση με τους συμμαθητές της και η σκληρή δουλειά, είναι αυτά που πλέον την καθορίζουν ως άνθρωπο και ως επαγγελματία. Δεν μπορεί να ξεχάσει την πρώτη της επαφή με τον εθελοντισμό, όταν σε μια φιλανθρωπική εκδήλωση της Σχολής, χρειάστηκε μαζί με τους συμμαθητές της να πραγματοποιήσουν κάποια επιστημονικά πειράματα και στη

συνέχεια να βοηθήσουν τους υπαλλήλους να καθαρίσουν το campus. Ενώ η πρακτική άσκηση κατά τη διάρκεια της φοίτησής της, την έκανε να εκτιμήσει τη δουλειά και να είναι ταπεινή. Ο καθηγητής μαθηματικών του σχολείου κος Νίκος Μαλακόζης, στην προσπάθειά του να εξηγήσει στους μαθητές τη σημασία της ομαδικότητας, τους είπε κάποτε πως «εάν κάποιος θέλει να φτάσει μακριά δεν θα το καταφέρει μόνος του» και είναι κάτι που υπενθυμίζει στον εαυτό της καθημερινά.

Ως ενήλικας, ονειρεύεται να καταφέρει στο μέλλον να κάνει τη δουλειά που αγαπάει και να είναι παθιασμένη με αυτή όπως και οι άνθρωποι που γνώρισε στη Σχολή. Ως απόφοιτος ονειρεύεται ότι θα βρίσκει πάντα ευκαιρίες να επιστρέφει στο σχολείο της και να προσφέρει πίσω όσα η ίδια κέρδισε.

Ζωή Βέργου

Η Ελένη έξω από το Brown University

Group for Student Services (GSS): Dora Papastefanou

Humans of AFS

Η... γραφομηχανή στάθηκε η αφορμή για τη Δώρα Παπαστεφάνου να περάσει την πύλη της Αμερικανικής Γεωργικής Σχολής. Υπήρξε ένα από τα πιο αξιοσέβαστα στελέχη του εκπαιδευτικού προσωπικού, το οποίο συνεχίζει ακόμη και σήμερα την προσφορά της στη Σχολή ως εθελόντρια του Group for Student Services (GSS).

Πριν από 34 χρόνια η διεύθυνση της Σχολής αποφάσισε οι μαθητές να κάνουν μαθήματα γραφομηχανής, εκτός προγράμματος. Τότε, η Δώρα Παπαστεφάνου εργάζονταν σε φροντιστήριο της πόλης, διδάσκοντας λογιστικά και γραφομηχανή. Η «επαφή» με τη Σχολή έγινε μέσω της αείμνηστης φιλόλογου Προύσαλη, η οποία ήταν θεία του συζύγου της. Για μία εκπαιδευτική χρονιά, οι μαθητές της Σχολής πήγαιναν κάθε Παρασκευή απόγευμα και Σάββατο πρωί στο φροντιστήριο της κας. Παπαστεφάνου, ενώ από την επόμενη χρονιά συστάθηκε εργαστήριο γραφομηχανής στη Σχολή και πλέον δίδασκε μέσα στο campus.

Η ένταξη στο δυναμικό της Σχολής της έδωσε την ευκαιρία να γνωρίσει πολύ κόσμο. «Έμαθα ότι υπάρχει στην πόλη μας μία υπέροχη Σχολή, όπου μαθαίνουν τα παιδιά πράγματα που δε διδάσκονται στα άλλα σχολεία. Όπως σεβασμός στις αξίες της ζωής και την ξένη περιουσία, δεξιότητες και επιχειρηματικότητα», λέει χαρακτηριστικά.

Δεν θα ξεχάσει ένα ζευγάρι μαθητών που ερωτεύτηκε αλλά το μυστικό του έγινε αντιληπτό από τον υπεύθυνο του οικοτροφείου, με αποτέλεσμα να αποβληθεί. Μετά από χρόνια, επισκέφτηκε και πάλι τη Σχολή ως ανδρόγυνο και συναντήθηκε με τον υπεύθυνο του οικοτροφείου. Επίσης, θυμάται τη χαρά που ένιωσε ακούγοντας έναν επιθεωρητή, ο οποίος μόλις είχε έρθει από τη Γερμανία, να λέει ότι πουθενά αλλού στον κόσμο δεν υπάρχει τέτοια Σχολή.

Συνεργάστηκε άψογα με την κα. Joann Ryding Beltes και φυσικά τη φιλόλογο Βούλη Προύσαλη, ενώ εξακολουθεί να θεωρεί την Αμερικανική Γεωργική Σχολή «το άριστο σχολείο».

Άγγελος Αγγελίδης

History trivia

Μια εβδομάδα απώλειας, αγάπης και μόχθου

Θεσσαλονίκη 20 Απριλίου 1916

«Το τηλεγράφημα που στάλθηκε την Τρίτη στην Αμερική αναφέρει το απλό γεγονός της φωτιάς που κατέστρεψε το όμορφο κτίριό μας»

Κάπως έτσι η Susan Adeleine Beers, σύζυγος του ιδρυτή της Σχολής Dr. John Henry House, ξεκινά την επιστολή της περιγράφοντας τη μεγάλη καταστροφή της Σχολής. Πέντε μέρες πριν, στις 15 Απριλίου, ένας εργάτης επισκεύαζε το γείσο της οροφής του James Hall. Τα κάρβουνα που είχε πάρει μαζί του για να λιώσει κάποια σίδηρα, σε συνδυασμό με τους θυελλώδεις ανέμους άφησαν μέσα σε μια ώρα μόνο το σκελετό του κτιρίου. Δίχως οπτικοακουστικό υλικό δύσκολα αντιλαμβάνεται κανείς στις μέρες μας το μέγεθος της καταστροφής. Όπως σημειώνει η Brenda Marder στους Φροντιστές της γης "χωρίς το James Hall η Σχολή ήταν ανάπηρη" (σ. 113).

Τα γεγονότα της εβδομάδας που ακολούθησαν συνοψίζονται από την Beers με τρεις λέξεις: απώλεια, αγάπη και μόχθος. Μπορεί να χάθηκε το κτίριο μαζί με τα προσωπικά αντικείμενα μαθητών και υπαλλήλων έμεινε όμως σε εμάς η μαρτυρία της για όσους βοήθησαν: μαθητές, προσωπικό, στρατιώτες από γειτονικά συμμαχικά στρατεύματα, ξένες αποστολές.

Μετά από έξι μήνες η έναρξη της νέας σχολικής χρονιάς βρήκε το James Hall έτοιμο να δεχτεί μαθητές και προσωπικό.

Για να διαβάσετε την επιστολή, πατήστε [εδώ](#) & [εδώ](#).

Δαμιάνα Κουτσομίχα